

EXPUNERE DE MOTIVE

Prezenta propunere legislativă are ca scop eliminarea unui vid legislativ în domeniul fiscalizării activităților de recuperare a creanțelor, activități desfășurate pe teritoriul României. În prezent, numeroase entități, în special cele nerezidente, desfășoară activități comerciale consistente în România fără a fi supuse unei impozitări directe asupra profitului obținut din sumele recuperate de la debitorii români. În lipsa unei reglementări fiscale clare, numeroase firme de recuperare — în special cele nerezidente — cumpără creanțe și desfășoară activități de recuperare prin intermediul unor agenți dependenți, dar eludează fiscalizarea efectivă a veniturilor realizate pe teritoriul României, profitând de lipsa mecanismelor de control. Această situație creează un tratament fiscal inechitabil între operatorii economici români și cei străini, favorizând practicile de evitare a fiscalizării și afectând veniturile bugetului de stat.

Pentru comparație, am ales state-etalon care sunt frecvent invocate ca modele fiscale sau juridice: Franța, Germania, Italia, Spania, Polonia.

1. Franța :

Activitatea de recuperare a creanțelor („recouvrement de créances”) este activitate comercială reglementată. Avem reglementare distinctă în Code de la consommation și Code de commerce. Societățile de recuperare sunt considerate operatori economici în sens deplin. Nu există niciun dubiu privind natura comercială a activității sau necesitatea instituirii impozitului pe profit aplicabil pentru activitatea desfășurată pe teritoriul Franței.

Se consideră că există sediu permanent dacă: există agenți sau reprezentanți, sunt purtate negocieri cu debitorii, se administrează creanțe în mod activ. Recuperarea creanțelor nu este scutită de TVA. Activitatea este considerată prestare de servicii comerciale. Franța tratează recuperarea creanțelor ca activitate economică cu impact social, supusă controlului și fiscalizării stricte.

2. Germania :

Recuperarea creanțelor (Inkasso) este activitate comercială, supusă autorizării (Legea serviciilor juridice – Rechtsdienstleistungsgesetz). Este asimilată unei activități comerciale specializate, nu unei simple gestiuni pasive.

ROMANIA

În materie de regim fiscal, avem impozitare normală pe profit (Körperschaftsteuer).

Se consideră a exista sediu permanent dacă activitatea este desfășurată prin personal, prin mandate sau prin interacțiuni directă cu debitori germani.

TVA este aplicabil, fără scutiri.

Curtea Fiscală Federală a confirmat caracterul economic al activității.

3. Italia :

Recuperarea creanțelor este calificată drept activitate comercială de servicii, supusă licențierii (autorizație prefecturală).

Este imposibilă desfășurarea activității fără recunoașterea caracterului comercial.

Regim fiscal : Impozit pe profit (IRES).

Se consideră sediu permanent dacă există activitate organizată sau agenți.

TVA aplicabil pentru serviciile de recuperare. Cesionarea repetată a creanțelor nu înlătură caracterul economic.

4. Spania :

Recuperarea creanțelor = activitate economică (actividad económica).

Este tratată ca serviciu financiar-comercial, dar nu bancar.

Regim fiscal : Impozitare pe profit.

Sediu permanent dacă activitatea este orientată către debitori spanioli în mod activ.

TVA aplicabil. Doar anumite operațiuni financiare strict bancare sunt scutite – recuperarea NU.

5. Polonia :

Activitatea de recuperare creanțe este considerată activitate comercială profesională, reglementată distinct. Și Polonia a avut practici agresive ale recuperatorilor, iar statul a reacționat prin reglementare + fiscalizare fermă, similar cu acest proiect legislativ.

Firmele nerezidente sunt considerate a avea sediu permanent dacă:

-există personal,

-există contracte cu entități locale,

-există activitate repetitivă.

TVA este aplicabil fără excepții.

Așadar, prin introducerea unui regim fiscal unitar, aplicabil tuturor entităților care recuperează creanțe în România, indiferent de statutul lor juridic sau de statul de rezidență, urmărim consolidarea bazei de impozitare, sporirea transparenței și echitatea fiscală. Măsura va conduce la o mai bună monitorizare a acestor activități și la creșterea contribuției lor la bugetul național.

Pentru a demonstra justetea susținerilor prezentate, arăt faptul că unele dintre cele mai mari companii din domeniu care activează în țara noastră — KRUK România, B2Kapital, EOS KSI, Fire Credit și Asset Portfolio — au raportat pentru anul 2024 o cifră de afaceri cumulată de aproximativ 388 milioane RON. Aplicarea impozitului pe aceste venituri, precum și asupra veniturilor altor firme similare, dar cu activitate mai redusă, ar aduce la bugetul statului o sumă consistentă, care ar ajuta la finanțarea unor programe de dezvoltare la nivel național.

Situația actuală generează un dublu dezechilibru:

1. Pe de o parte, companiile străine ce activează pe teritoriul românesc în domeniul recuperării de creanțe sunt tratate preferențial, nefiind supuse acelorași obligații precum cele autohtone.
2. Pe de altă parte, bugetul statului pierde anual zeci de milioane de lei, din lipsa unei impozitări directe și absolut justificate a acestor activități economice.

Este așadar necesară intervenția legislativă, prin completarea Codului fiscal cu prevederi care să impună un tratament fiscal unitar și echitabil, indiferent de rezidența companiei, și care să asigure plata unui impozit proporțional cu veniturile obținute din creanțe recuperate de la cetățeni sau firme din România.

Prin prezentul proiect am amendat și art.8 alin.5 lit.a din Cod, deoarece la acest moment se reduce definirea agentului dependent exclusiv la autoritatea formală de semnare a contractelor, ignorând rolul economic real al persoanei care acționează în România. Nu intenționăm să modificăm regula, ci o aducem în acord cu realitatea economică. În practică, activitatea economică esențială este desfășurată în România, agentul român negociază, stabilește condițiile reale, administrează relația contractuală și colectează venituri, dar semnătura

ROMANIA

finală este mutată artificial în afara României, eludând astfel obligațiile principale de plată către statul român.

Apreciem că acest proiect de lege vine în întâmpinarea punctului de vedere al Guvernului, exprimat în cuprinsul documentului înregistrat sub nr.10220/25.11.2025, emis pentru un alt proiect având același obiect, dar care a fost respins de Senat tocmai din cauza criticilor aduse de Guvern. Atașăm aici fotocopia respectivului document, pentru comparație.

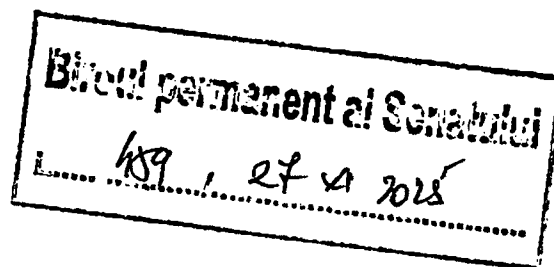
INIȚIATOR :

Deputat AUR Georgel Badiu

PRIM MINISTRU

189 / 2025

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal*, inițiată de domnul deputat AUR Georgel Badiu (Bp. 439/2025).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Titlului II „Impozitul pe profit”* din *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal*, cu *modificările și completările ulterioare*, cu un nou articol, respectiv art. 13¹, prin care ar urma să se reglementeze regimul fiscal aplicabil entităților care desfășoară activități de recuperare a creanțelor în România, în sensul instituirii, în sarcina acestora, a obligației de a se înregistra fiscal în România, indiferent de statul de rezidență, și de a plăti un impozit în proporție de 10% din valoarea creanțelor recuperate.

II. Observații

1. În textul inițiativei legislative nu sunt definite entitățile vizate de noua reglementare și nici cadrul legal care reglementează astfel de activități.

În consecință, referința generală la „entitățile juridice, indiferent de statul de rezidență, care desfășoară pe teritoriul României activități de recuperare a creanțelor” ar putea crea confuzie în ceea ce privește contribuabilii cărora li se adresează aceste reglementări. Mai mult, în măsura în care acestea datorează un alt tip de impozit, s-ar putea ajunge la o dublă impunere.

2. În ceea ce privește referința la vidul legislativ în domeniul fiscalizării activităților de recuperare a creanțelor, precizăm că, potrivit regulilor generale de impozitare, în conformitate cu prevederile art.13 din *Codul fiscal*, sunt obligate la plata impozitului pe profit persoanele juridice române și străine care desfășoară activitate prin intermediul unui sediu permanent/mai multor sedii permanente în România, indiferent de activitatea economică pe care o desfășoară, nefiind necesară indicarea directă a domeniului principal și secundar de activitate al unei societăți.

Prin urmare, pentru activitățile de recuperare a creanțelor se aplică regulile generale de determinare a impozitului pe profit.

3. Din cuprinsul *Expunerii de motive* lipsesc argumente suplimentare care să justifice instituirea unui regim fiscal distinct, în caz contrar, existând posibilitatea ca norma să fie considerată de natură a reglementa un tratament discriminatoriu¹ prin raportare la celelalte categorii de contribuabili.

4. Totodată, potrivit prevederilor alin. (10)² al art. 25 din *Codul fiscal*, pentru persoana care înstrăinează creanțele sunt aplicabile regulile specifice de determinare a impozitului pe profit.

5. În ceea ce privește baza de impozitare, aceasta nu poate fi valoarea creanței recuperate, întrucât, din punct de vedere contabil, ”În cazul în care

¹ Conform *Deciziei Curții Constituționale nr. 412/2025* „exigențele unor drepturi sau libertăți fundamentale se aplică și în privința persoanelor juridice. În consecință, exigențele și garanțiile rezultate din drepturile și libertățile fundamentale reglementate prin Constituție sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice, în măsura în care conținutul lor normativ este compatibil cu natura, specificul și particularitățile care caracterizează regimul juridic al persoanei juridice (a se vedea, în acest sens, *Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, paragraful 27*)”.

² În cazul creanțelor cesionate, pierderea netă reprezentând diferența dintre prețul de cesiune și valoarea creanței cesionate este deductibilă în limita unui plafon de 30% din valoarea acestei pierderi. În cazul în care cesionarul cedează creanța, pierderea netă se determină ca diferență între prețul de cesiune și costul de achiziție al creanței. În cazul instituțiilor de credit, în situația în care creanțele cesionate sunt acoperite parțial sau integral cu ajustări pentru pierderi așteptate, precum și în situația în care creanțele sunt scoase din evidență în conturi în afara bilanțului și apoi sunt cesionate, 70% din diferența dintre valoarea creanței înstrăinate și prețul de cesiune reprezintă elemente similare veniturilor.

cesionarul³ recuperează de la debitorul preluat o sumă mai mare decât costul de achiziție al creanței față de acesta, diferența dintre suma încasată și costul de achiziție se înregistrează la venituri (contul 758 "Alte venituri din exploatare"/analitic distinct) la data încasării".

În ceea ce privește persoanele juridice străine care desfășoară activitate pe teritoriul României, în măsura în care activitatea acestora se desfășoară prin intermediul unui sediu permanent, definit la art.8 din *Codul fiscal*, respectiv la art. 5 din *Convențiile pentru evitarea dublei impuneri încheiate de România cu alte state*, sunt considerate contribuabili potrivit art.13 din *Codul fiscal*, au obligația înregistrării fiscale în România în temeiul prevederilor⁴ din *Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, și urmează regulile de determinare a rezultatului fiscal și de plată a impozitului pe profit pentru profitul impozabil care este atribuit sediului permanent, conform Titlului II „*Impozitul pe profit*” din *Codul fiscal*.

Ori, introducerea, prin alin.(1) al noului art. 13¹, a obligației de înregistrare în România a unor entități care au deja obligații de înregistrare prevăzute de legislația românească în vigoare ar conduce în final la crearea unor paralelisme legislative, contrar prevederilor art.16 din *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Totodată, referitor la înregistrarea fiscală a entităților juridice, precizăm că această obligație este reglementată prin *Legea nr. 207/2015*, și nu prin norme stabilite de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

³ pct. 333 alin.(3) din reglementările contabile aprobate prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.802/2014, cu modificările și completările ulterioare*

⁴ Art. 82 alin. (1) din *Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*:

“(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:

a) pentru persoanele juridice, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

b) pentru persoanele fizice și juridice, precum și pentru alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal. În cazul obținerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior se înlocuiește de către organul fiscal, cu preluarea informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal. Actele administrative fiscale, actele de executare sau alte acte emise de organele fiscale și comunicate anterior înlocuirii numărului de identificare fiscală rămân valabile.”

6. Referitor la alin. (2) și alin. (3) ale art. 13¹, nou introdus prin inițiativa legislativă, considerăm că acestea intră în contradicție cu regulile de determinare a rezultatului fiscal și de plată a impozitului pe profit existente, în măsura în care acestea nu sunt instituite ca excepție de la regula generală, respectiv nu sunt reglementate ca obligații suplimentare celor existente deja în cadrul normativ în vigoare.

7. La alin.(4) al art. 13¹, nou introdus prin inițiativa legislativă, se prevede că în cazul entităților nerezidente impozitul „se reține la sursă”, fără a se preciza de către cine, în ce termen și care sunt obligațiile persoanelor care rețin la sursă impozitul respectiv, având în vedere că debitorii plătitori pot fi atât persoane fizice, cât și persoane juridice.

Menționăm că instituirea unei obligații de reținere la sursă a impozitului de către o persoană implică atât calculul și reținerea impozitului în termenele prevăzute de legea în vigoare, cât și obligații declarative, care, în cazul persoanelor fizice, sunt greu de administrat. Mai mult, neîndeplinirea obligației de reținere la sursă a impozitului conduce la sancționarea celui care este obligat să o facă, respectiv la sancționarea în ultimă instanță a debitorului plătitor persoană fizică.

Astfel, la alin. (4) al art.13¹ din inițiativa legislativă, ar fi trebuit să se aibă în vedere reglementarea obligațiilor declarative și de plată a sumelor datorate, precum și a termenelor de declarare și plată.

Totodată, considerăm că, în vederea respectării *principiului ierarhiei actelor normative*, s-ar fi impus ca modalitatea de achitare a impozitului⁵ să fie reglementată la nivel primar.

8. Referitor la alin.(5) al art.13¹, nou introdus prin inițiativa legislativă, precizăm că sancțiunile pentru neîndeplinirea obligațiilor fiscale sunt prevăzute de *Codul de procedură fiscală* cu identificarea obligațiilor care nu au fost îndeplinite⁶.

Totodată, menționăm că, potrivit prevederilor art.1 din *Legea nr. 227/2015, Codul fiscal stabilește ”cadrul legal privind impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art.2 alin.(2), care sunt venituri ale bugetului de stat, bugetelor locale, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetului asigurărilor pentru șomaj și fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale; contribuabilii care au obligația să plătească aceste*

⁶ Art. 336 cu denumirea marginală „Contravenții”.

impozite, taxe și contribuții sociale; modul de calcul și de plată a acestora; procedura de modificare a acestor impozite, taxe și contribuții sociale”.

Astfel, considerăm că sancțiunile privind interdicția de a mai desfășura activitate pentru anumite entități nu intră în cadrul de reglementare menționat mai sus.

Menționăm că, în lipsa reglementării, în concret, a contravențiilor avute în vedere, s-ar putea considera că norma încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din *Constituție*, nefiind respectate principiile de claritate și previzibilitate a normei.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

 Ilie Gavril BOLOJAN
PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN

Președintele Senatului